אמר ליה הרי העלם שבת בידו כולי –

He answered him; there is an unawareness of שבת by him, etc.

OVERVIEW

מבא asked רב נחמן what is the ruling in a case where one was unaware that it is אבת (for which he would be קרבן only one קרבן regardless of how many he did) and was also unaware that the מלאכות are forbidden (for which he would [usually, if he knew it was שבת many חייב many רב נחמן. (קרבנות קרבנות לקרבנות אבת, there is only one אבת סנות כסודים contrasts this query and response with similar queries and responses.

תוספות anticipates a difficulty:

מקדש), for which (usually) there is no חיוב קרבן.

- בשבועות בפרק ב' (דף יט,א) בעא מיניה רבא מרב נחמן העלם זה וזה בידו מהו בשבועות בפרק ב' (דף יט,א) בעא מיניה רבא מסכת שבועות או בפרק מסכת שבועות what is the ruling in a case where he was unaware that he is טמא and he was also unaware that he entered the בית המקדש -

אמר ליה הרי העלם טומאה בידו וחייב

רב נחמן answered רבא since he is unaware of the טומאה, he is קרבן $_{\rm -}$ - קרבן הייב וחייב העלם שבועה בפרק גי² (דף כו,א) נמי השיבו הרי העלם שבועה בידו וחייב העלם בפרק גי² (דף כו,א)

And also there in the third מסכת שבועות מסכת, we find that ר"ג replied to מסכת שבועות, we find that מסכת שבועה since there is חייב he is חייב. The question is why by שבועה and שבועה the ruling was strict that he is חייב in a case of העלם זה וזה, however by שבת, we see that קרבן is lenient by חייב and rules that הרי העלם שבת בידו and he is הייב אכל אחד ואחד ואחד ואחד אכל אחד ואחד ואחד אכל אחד ואחד.

² We derive from the פסוף (ויקרא ד,ד (ויקרא לכל אשר יבטא האדם בשבועה ונעלם ממנו which states או נפש כי תשבע וגו' לכל אשר יבטא האדם בשבועה ונעלם ממנו, that one is only liable for a קרבן עולה ויורד if he forgot that he swore (not to do something and he did it), however, not if one forgot the הפץ (the object he swore about), for instance he swore not to eat wheat bread, and he reached for barley bread, however he took wheat bread but he mistakenly assumed that it is barley bread (which he is permitted to eat). In this case (where he remembered the oath but was unaware of the הפץ here is no הייב קרבן. Here too רב נחמן asked בחמן אם what would be the ruling if he forgot the oath (not to eat wheat bread) for which one is (usually). פטור (be thought he is eating barley bread) for which one is (usually).

¹ A person who is unaware that he is טמא and entered the בית המקדש or ate מקדשים (knowing that he is entering the מקדשים or that he is eating (קדשים is obligated to bring a קרבן עולה ויורד (see היוב קרבן). However if he was aware that he was but was not aware that he entered the ביהמ"ק there is no מכסילוונ ממא according to ביהמ"לם and ביהמ"לם asked what is the ruling if he was unaware that he is אליעזר (this is העלם בהמ"ק), for which he is (usually) ביהמ"ק but he was also unaware that he is entering the ביהמ"ק

תוספות responds:³

התם שפיר דמהדר ליה לחומרא⁴ –

There (by שבועה and שבועה) it is properly understood, since he responded to him stringently that he is קרבן a קרבן.

והא דמהדר ליה הכא לפוטרו –

And the reason why ר"ב responded here to acquit him from bringing many is -

משום דקסבר שגגת שבת עיקר דעיקר המצוה היא משום שבת: 6
Because שבת maintains that unawareness of שבת is the main שנה, since the main מצוה is on account of שבת.

SUMMARY

Generally (including העלם זה וזה) we rule להומרא; however, by שבת since the עיקר is the שבת we are lenient by העלם זה וזה for the main שגגת שבת.

THINKING IT OVER

תוספות writes that by שבועה and שביע it is שפיר that ר"ב resolves it לחומרא. Can we interpret תוספות to mean that since it is a ספק in a תורה law, therefore we rule לחומרא for לחומרא דאורייתא לחומרא?

 $^{^3}$ See תוספות שבועות יט.א ד"ה הרי וכו' וחייב where he writes:

וי"ל דלא למי דהכא (by) אין סברא לחייבו על כל נמי העלם טומאה אבל התם (by) אין סברא לחייבו על כל אחריבו על כל דלא למי דהכא (מישגגת שבת וזדון מלאכוח לא מיחייב אלא הדא השתא נמי דשגג במלאכה הרי יש כאן נמי שגגת שבת. אחת שבת וזדון מלאכוח לא מיחייב אלא חדא השתא נמי דשגג במלאכה הרי יש כאן נמי שגגת שבת (as well as for העלם טומאה however there is a העלם מקדש that לימוד העלם מומאה לימוד העלם מלאכות לימוד מלאכות וז הילוק מלאכות וז הילוק מלאכות that is derived from a הידוש ביל מומאה לימוד משבת and not by הילוק מלאכות.

⁵ Similarly by טומאה ושבועה is for טומאה ושבועה (respectively). [However תוספות has no need to mention it, because to rule א להומרא it is not necessary to posit that this is the main שוגג, because (even if it weren't) we rule שבת By בספק bowever, where we are ruling לקולא it is necessary to mention that the שבת is עיקר שוגג (מלאכות and not the main שבת (מלאכות שבת "Thinking it over".]

⁶ See תורה who adds משבת הוא דכתיב בקרא; meaning (perhaps) that the תורה tells us about שבת, but (generally) does not specify the מלאכות which are אסורות (see footnote # 4).

⁷ See footnote # 5.

⁸ See מהרש"א.